

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/41/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5421200506
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Šulek
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:5421200506.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Šuleka a členov senátu JUDr. Jany Kotrčovej a JUDr. Jany Vargovej, v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom XXX XX C. D., E. XXXX/XX, právne zastúpená: Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom 058 01 Poprad, Nám. Sv. Egídia 93, IČO: 44 250 029, proti žalovanej: KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom 811 05 Bratislava, Štefánikova 17, IČO: 31 595 545, právne zastúpenej: Advokátska kancelária Miroslav Maďar, s.r.o., so sídlom 974 01 Banská Bystrica, Horná 26, IČO: 36 868 299, o zaplatenie sumy 31.660,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Námestovo sp.zn. DK-6C/11/2021-255 zo dňa 30.júla 2024 v spojení s opravným uznesením sp.zn. DK-6C/11/2021-273 zo dňa 13.septembra 2024, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Námestovo sp.zn. DK-6C/11/2021-255 zo dňa 30.júla 2024 v spojení s opravným uznesením sp.zn. DK-6C/11/2021-273 zo dňa 13.septembra 2024 vo výroku I. o zaplatenie sumy 9.259,50 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 9.259,50 eur od 07.4.2023 do zaplatenia, p o t v r d z u j e .

Rozsudok Okresného súdu Námestovo sp.zn. DK-6C/11/2021-255 zo dňa 30.júla 2024 v spojení s opravným uznesením sp.zn. DK-6C/11/2021-273 zo dňa 13.septembra 2024 v napadnutom výroku II a III. m e n í tak, že:

Žalovaná j e p o v i n n á zaplatiť žalobkyni 5% úroky z omeškania ročne počítané zo sumy 24.692 eur od 21.04.2021 do 6.4.2023, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Vo zvyšnej časti súd žalobu z a m i e t a .

Žalobkyni p r i z n á v a voči žalovanej právo na náhradu dôvodne vynaložených trov prvostupňového a odvolacieho konania v rozsahu 94,98%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením súd prvej inštancie výrokom I. zaviazal žalovanú zaplatiť žalobkyni sumu 9.355,50 eur s 5% úrokom z omeškania ročne od 07.04.2023 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol a výrokom III. žalobkyni priznal voči žalovanej právo na náhradu trov konania v rozsahu 43,4%.

1.1

Súd prvej inštancie zistil nasledovný skutkový stav. Dňa 22.04.2018 okolo 00:10 hod. v obci F., okres Dolný Kubín došlo k dopravnej nehode tak, že žalobkyňa a G. D. sa viezli na viacúčelovej štvorkolke zn. Borille Bory, EČV: H. XXX I., táto narazila do štrkového násypu, čím došlo k jej viacnásobnému prevráteniu, čo malo za následok vymrštenie oboch osôb z vozidla. Tejto nehode predchádzala grilovačka v F., ktorej sa zúčastnili okrem žalobkyne a G. D., I. D., C. B. (sestra žalobkyne), J. K., A. E., L.

D., L. M., L. N., C. B. (otec žalobkyne) a jeho priateľka L. D.. Na tomto posedení sa pil aj tvrdý alkohol, ktorý požíval nielen G. D., ale aj žalobkyňa a jej otec (výpovede svedkov I. D., C. B., A. E., L. D., L. M., L. N., C. B. vo vyšetrovacom spise na č. I. 117, 130, 139, 146, 149-150, 154, 157-158). Z výpovede svedka I. D. zároveň vyplýva, že predtým ako nasadla na štvorkolku za G. D. žalobkyňa, sa bol so G. D. previezť on, pričom z jeho jazdy nemal dobrý pocit a tak ho požiadal, aby sa vrátili. Potom, čo sa vrátili, žalobkyňa povedala, že aj ona sa chce ísť previezť. Tiež tvrdila, že má skúsenosti, že už jazdila na štvorkolke (č. I. 107 a 114 vyšetrovacieho spisu). Z výpovede L. M. vyplýva, že žalobkyňa povedala, že sa chce ísť previesť na štvorkolke (č. I. 150 vyšetrovacieho spisu). Otec žalobkyne C. B. vo svojej výpovedi uviedol, že odhovoriť svoju dcéru C., aby sa nešla voziť so G. D. na motorke, keď ju volal. Pokiaľ ide o žalobkyňu C. B. vo svojej výpovedi uviedol, že G. D. išiel po žalobkyňu ku stolu, načo sa on postavil, že nebude brať jeho dcéru, no pustili sa do neho nejakí traja chalani, držali ho, aby žalobkyňa nezakazoval ísť na štvorkolku, ona potom nasadla a so G. D. (ktorého on poznal) odišla preč, načo on po cca 20 minútach odišiel domov (č. I. 157-158 vyšetrovacieho spisu). Priateľka otca žalobkyne L. D. vo svojej výpovedi uviedla, že ona v ten večer pila iba nealko, G. D. volal previesť sa na štvorkolke C. B., ktorú ona držala za ruku a z druhej strany tam bol jej otec, a tak C. s ním nešla. A. bola pri štvorkolke a keď jej išiel jej otec zakázať ísť na štvorkolku, tak ho nejakí dvaja chalani zhodili z lavičky. A. sa od nich rozbehla a naskočila na štvorkolku za G. D. (č. I. 161-162 vyšetrovacieho spisu). Z lekárskeho potvrdenia Dolnooravskej nemocnice v Dolnom Kubíne vydaného s prihliadnutím na § 114 ods. 1, 2 Trestného poriadku dňa 22.04.2018 vyplýva, že v tento deň o 0,40 hod. žalobkyňa pri havárii štvorkolky utrpela ťažkú ujmu na zdraví, a to poranenia na viacerých častiach tela, pomliaždenie mozgu, zlomeninu tvárovej časti lebky, zlomeninu kľúčnej kosti vpravo, pomliaždenie pečene (č. I. 344 vyšetrovacieho spisu). Z prepúšťacej správy Kliniky detskej anesteziológie a intenzívnej medicíny UNM č. I. 13 spisu vyplýva, že žalobkyňa bola na túto kliniku privezená RZP dňa 22.04.2018 o 1,30 hod. na ARO Dolný Kubín, o 00:40 hod. nájdená v bezvedomí pri prevrátenej štvorkolke. Pri prijatí boli zistené poranenia viacerých oblastí tela, medzi nimi i zlomeniny hrudníkových stavcov Th7, Th8, Th9 a Th10, pomliaždenie a hematóm pečene, zlomenina spodiny očnice, pomliaždenie hrudníka, zlomenina kľúčnej kosti, viaceré povrchové poranenia hlavy, SAK. Zo znaleckého posudku MUDr. Andreja Hajtmána, (č. I. 308 až 321 vyšetrovacieho spisu) vyplýva, že koncentrácia alkoholu u žalobkyne bola v čase nehody (o 00:10 hod.) dňa 22.04.2018 2,23g/kg až 2,45 g/kg, čo zo súdnolekárskeho hľadiska predstavuje stav ťažkého stupňa opitosti. S takýmto stavom sa o.i. spája tendencia k podceňovaniu potencionálnych rizikových situácií pri nevedení si hroziaceho nebezpečenstva pre seba či svoje okolie a taktiež rizikové správanie. Zároveň z tohto znaleckého posudku vyplýva, že zranenia, ktoré žalobkyňa utrpela pri nehode opísanej v odseku 20/ tohto odôvodnenia boli tieto: pomliaždenie pravej strany tváre s odreninami, krvácanie pod mäkkú blanu mozgu a pod tvrdú blanu mozgu liečené konzervatívne, zlomenina pravého kĺbného výbežku záhlavovej kosti, zlomenina pravej jarmovej kosti, pravej očnice a pravej hornej čeľuste - zlomenina pravého zygomatico-maxilárneho komplexu, odlomenie výbežku šiesteho krčného stavca, kompresívne úrazové zmeny na štyroch hrudných stavcoch (Th7-Th10), zlomenina pravej kľúčnej kosti, pomliaždenie pravej strany hrudníka, pomliaždenie pravých pľúc, pomliaždenie pečene a pomliaždenie pravej nadobličky (str. 7, 8 a 49 posudku). Z výpisu z ústrednej evidencie priestupkov Ministerstva vnútra SR nachádzajúceho sa na č. I. 451-452 vyšetrovacieho spisu vyplýva, že v čase od 15.07.2016 do 10.12.2020 sa G. D. dopustil celkovo 4 priestupkov (dňa 15.07.2016, 06.11.2016, 14.11.2018, 01.12.2018), ktoré všetky spočívali v porušení pravidiel cestnej premávky (§ 22 ods. 1 písm. l), resp. h) zákona č. 327/1990 Z. z.). Dňa 22.06.2018 L. H. H., úrazový chirurg a L. H. O., H., primár traumatologicko-ortopedickej kliniky Fakultnej nemocnice Trnava vypracovali lekársky posudok o bolestnom, z ktorého vyplýva bodové ohodnotenie bolestného spojeného s poškodením zdravia žalobkyne (vzniknutého dňa 21.04.2018) vyžadujúceho si ústavné liečenie od 22.04.2018 do 12.05.2018. Zlomeninu hrudného stavca s kompresiou do 1/3 výšky, zlomeninu 9. a 10. hrudného stavca, zlomeninu kĺbového výbežku 8. hrudného stavca, vnútrolebečné krvácanie, úrazový šok ľahkého stupňa, zlomeninu tříňového výbežku 6. krčného stavca, zlomeninu jarmovej kosti vpravo s posunom liečenú operáciou, pomliaždenie pečene a nadobličky vpravo, zlomeninu spodiny očnice vpravo, zlomeninu kľúčnej kosti vpravo liečenú operáciou, zlomeninu kondylu záhlavovej kosti, pomliaždenie pľúc, pneumothorax vľavo liečený konzervatívne, zlomeninu nosovej priehradky bez posunu a zlomeninu nosových kostí bez posunu, posudzujúci lekári ohodnotili 835 bodmi. V lekárskom posudku o bolestnom, ktorý L. H. H. a L. H. O., H. vypracovali dňa 22.02.2019, títo vykonali bodové ohodnotenie bolestného spojeného s vykĺbením medzi 4. a 5. krčným stavcom a extrakciu osteosyntetického materiálu z pravej kľúčnej kosti, pre ktoré zranenia bola žalobkyňa ústavne liečená počas obdobia od 12.12.2018 do 15.12.2018. Počet bodov, ktoré boli v tomto posudku uvedené, predstavuje 210. Súčet bodov z oboch posudkov je spolu vo výške 1045. Dňa 22.11.2019 bol chirurgom L. P. L. vyhotovený posudok obsahujúci

hodnotenie sťaženie spoločenského uplatnenia žalobkyne v rozsahu 570 bodov. Z posudku vyplýva, že toto sťaženie spočíva jednak v postkomočnom syndróme (položka 252), jednak v poškodeniach tváre jazvami, funkčnými poruchami a vzbudzujúcimi súcit - ľahkého stupňa u ženy, ďalej v poúrazovom obmedzení hybnosti krčnej aj hrudnej chrbtice ľahkého stupňa bez koreňového dráždenia, ako aj v obmedzení pohyblivosti v pravom ramennom kĺbe u praváka ľahkého stupňa a napokon v plošných jazvách po operáciách následkom úrazu - na krku vpravo a v oblasti kľúčnej kosti vpravo v celkovom rozsahu 5-30 cm². Za tento posudok žalobkyňa L. P. L. zaplatila sumu 50,- eur, dňa 22.11.2019. Listom zo dňa 02.12.2019 žalobkyňa, prostredníctvom spoločnosti ARBITRA, s.r.o. uplatnila, s poukazom na § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. náhradu škody v celkovej sume 31.660,- eur pozostávajúcej z bolestného v sume 19.941,- eur, ďalej z náhrady za SSU v sume 11.549,- eur a náhrady škody za liečenie 170,- eur (50,- eur za lekársky posudok, 120,- eur cestovné náklady na odborné vyšetrenia 1548 km x 1,36 eur x 5,7/10). V uvedenom liste žalobkyňa žalovanú vyzvala na zaplatenie náhrady škody 11.719,- eur na tam uvedený účet na základe priloženého plnomocenstva pre spoločnosť ARBITRA, s.r.o. Listom zo dňa 09.06.2020 žalovaná odpovedala spoločnosti ARBITRA, s.r.o. na jej uplatnenie nároku za škodu na zdraví, ktoré jej bolo doručené dňa 20.05.2020. V liste žalovaná odcitovala § 797 Občianskeho zákonníka a § 15 ods. 1 zákona č. 381/2021 Z.z., v nadväznosti na ktoré uviedla, že v rámci PZP zákon poskytovanie preddavkov neumožňuje, nakoľko medzi poškodeným a poisťovňou neexistuje v rámci danej škodovej udalosti právny vzťah, ktorý by poskytnutie preddavku umožňoval. Pokiaľ ide o ukončenie likvidácie je potrebné doručiť konečné rozhodnutie príslušných orgánov o vine, či spoluvine poisteného (k čomu ju poisťovňa v minulosti niekoľkokrát vyzvala), a preto jej žiadosti nie je možné v súčasnosti vyhovieť. Ďalej súd prvej inštancie zistil, že rozsudkom tamojšieho súdu č.k. 2T/17/2021-704 zo dňa 15.07.2021 bolo rozhodnuté, že obžalovaný G. D., nar. XX.XX.XXXX je vinný, že dňa 22.04.2018 okolo 00.10 hod v obci F., okres Dolný Kubín, po predchádzajúcom požití alkoholických nápojov, vo voľnom priestranstve, nachádzajúcom sa medzi obchodnou spoločnosťou Hoval, spol. s r.o., Istebné a budovou bývalého autoservisu „Q. M.“ so sídlom Istebné 233, po trávnatom poraste viedol viacúčelovú štvorkolku zn. Borille Bory čiernej farby EČ: H. XXX I., z dôvodu nesprávneho spôsobu jazdy, neprispôsobeniu rýchlosti jazdy po trávnatej lúke v nočných hodinách a bez dostatočného osvetlenia stratil kontrolu nad vedením vozidla, nerozoznal včas násyp štrkovej cesty, ktorý križoval smer jeho jazdy, narazil prednou časťou na tento násyp, následne došlo k niekoľkonásobnému prevráteniu vozidla, v dôsledku čoho došlo k vymršteniu oboch osôb sediacich na štvorkolke, čím poškodená spolujazdkyňa A. B., nar. v roku XXXX utrpela pomliaždenie pravej strany tváre s odreninami, krvácanie pod mäkkú blanu mozgu a pod tvrdú blanu mozgu liečené konzervatívne, zlomeninu pravého kĺbneho výbežku záhlavovej časti, zlomeninu pravej jarmovej kosti, pravej očnice a pravej hornej čeľuste - zlomeninu pravého zygmatiko - maxilárneho komplexu, odlomenie výbežku VI. krčného stavca, kompresívne úrazové zmeny na štyroch hrudných stavcoch (Th7 až Th10), zlomeninu pravej kľúčnej kosti, pomliaždenie pečene a pomliaždenie pravej nadobličky, s dobou liečenia minimálne 10 až 12 mesiacov, čím spáchal prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona a prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený podmienený trest odňatia slobody vo výmere 1 rok so skúšobnou dobou 2 roky a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na 4 roky a 6 mesiacov. Taktiež mu bola uložená povinnosť uhradiť poškodenej A. B., nar. XX.XX.XXXX škodu vo výške 19.939,- eur. Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 1To/56/2021-757 zo dňa 15.02.2022 vyššie uvedený rozsudok zrušil vo výroku o treste a výroku o náhrade škody, a v tejto časti ju vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Tamojší súd opätovne rozhodol dňa 27.05.2022 rozsudkom č. k. 2T/17/2021-825, ktorým na základe nezmeneného výroku o vine z rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 2T/17/2021-704 zo dňa 15.07.2021, právoplatného dňa 15.07.2021 obžalovanému G. D. uložil podmienený trest odňatia slobody vo výmere 1 rok so skúšobnou dobou 2 roky a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na 4 roky a 6 mesiacov. A. B., nar. XX.XX.XXXX s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces. Krajský súd v Žiline rozsudkom č. k. 1To/82/2022-865 zo dňa 10.01.2023, právoplatným dňa 10.01.2023 vyššie uvedený rozsudok vo výroku o treste zrušil a obžalovanému G. D. uložil podmienený trest odňatia slobody vo výmere 1 rok so skúšobnou dobou 2 roky a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na 6 rokov.

1.2

Súd prvej inštancie predmetnú právnu vec posúdil podľa § 415, § 420 ods. 1, § 427 ods. 1, § 444, § 449 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj len „OZ“), podľa § 15 ods. 1, § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z., ďalej použil § 193 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj len „CSP“).

1.3

Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba je, pokiaľ ide o právny základ uplatňovaného nároku, plne dôvodná. Rozsudkom konaní tunajšieho súdu č. k. 2T/17/2021-704 zo dňa 15.07.2021 bolo totiž právoplatne rozhodnuté, že G. D. spáchal trestný čin, keď spôsobil dopravnú nehodu, pri ktorej žalobkyňa utrpela zranenia. Súd je v tomto civilnom spore podľa § 193 CSP týmto rozhodnutím, pokiaľ ide o to, že bol spáchaný trestný čin a tiež pokiaľ ide o to, kto ho spáchal, viazaný. V nadväznosti na to možno uzavrieť, že G. D. podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, primárne však podľa § 427 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ako vlastník, t. j. prevádzkovateľ predmetnej štvorkolky) zodpovedá za škodu na zdraví, ktorá žalobkyni nepochybne vznikla v súvislosti s jeho trestným činom. Keďže trestný čin bol spáchaný G. D. za použitia motorového vozidla (štvorkolky), ktoré bolo v čase dopravnej nehody poistené (vo vzťahu k zodpovednosti za škodu ním spôsobenú) u žalovanej, v spore je žalovaná pasívne vecne legitimovaná s poukazom na § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. Podľa § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 381/2001 Z. z. je žalovaná povinná za G. D. uhradiť žalobkyni, ako poškodenej, ňou uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody na zdraví.

1.4

Žalovaným vznesenú námietku premlčania vyhodnotil súd prvej inštancie ako nedôvodnú, pretože vedomosť o škode spočívajúcej v bolestnom žalobkyňa získala okamihom (dňom) ustálenia zdravotného stavu (rozsudok NS SR sp. zn. M Cdo 37/2000 pod R 68/2003). Ustálenie zdravotného stavu určuje lekár, preto ak bol v poradí druhý posudok o bolestnom vypracovaný dňa 22.02.2019 (č.l. 10 spisu), k ustáleniu zdravotného stavu (pre účely hodnotenie bolestného) došlo, resp. mohlo dôjsť najskôr v tento deň. Vedomosť o tom, kto za škodu zodpovedá, však žalobkyňa nemohla po prvýkrát preukázateľne získať dňa 30.05.2018 (kedy bola vypovedať na OR PZ Dolný Kubín ako svedok predmetnej dopravnej nehody), ako to tvrdí žalovaná. Na základe obsahu zápisnice o jej výsluchu nemožno totiž prijať záver, že získala informáciu, že dopravnú nehodu, pri ktorej bola zranená, spôsobil G. D., pretože to nikde v zápisnici nie je uvedené a zároveň žalobkyňa vo výsluchu uviedla, že si ohľadom dopravnej nehody vôbec nič nepamätá (č.l. 90-94 vyšetrovacieho spisu). Inak tomu bolo v prípade jej výsluchu zo dňa 12.09.2019, kedy bolo v zápisnici o výsluchu uvedené, že bude vypočúvaná v trestnej veci obvineného G. D., stíhaného za prečin ublíženia na zdraví za ohrozenie pod vplyvom návykovej látky. Z tejto v poradí druhej zápisnice zároveň vyplýva, že keď chodila na rehabilitácie, tak ju oslovil muž, ktorý jej povedal, že je G. D. a že to je on, kto šoféroval štvorkolku (č.l. 75 až 89 spisu). Kedy žalobkyňa absolvovala rehabilitácie z dokazovania, ani zo skutkových tvrdení strán sporu nevyplynulo, avšak z logiky veci (podľa názoru súdu) vyplýva, že to muselo byť niekedy v bližšie neurčenom čase po operácii zranení, ktorých sa týka v poradí druhý lekárske posudok o bolestnom (hospitalizácia od 12.12.2018 do 15.12.2018 - lekárske posudok na č. l. 10 a zoznam ciest z č.l. 157 spisu). V zhode so žalovanou tak súd ustálil začiatok plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie nároku na bolestné na deň 23.02.2019. Premlčacia doba, ktorá začala plynúť dňa 23.02.2019 však neuplynula 23.02.2021, ale až 09.05.2021, pretože v čase od 27.03.2020 do 30.04.2020 (t.j. 35 dní) a od 19.01.2021 do 28.02.2021 (t.j. 41 dní) neplynula, a to s poukazom na § 1 a § 8 písm. a) v spojení s čl. VI zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony. Ak bola potom žaloba podaná na súde dňa 21.04.2021, bola podaná včas.

1.5

Súd prvej inštancie vyhodnotil námietky žalovanej ohľadne sumy za bodové ohodnotenie ako dôvodné, pričom uzavrel, že rozsah bodov, ktorý bol určený lekárske posudkom zo dňa 22.11.2019 vo výške 570 bodov bol určený správne (resp. žalovaná správnosť tohto rozsahu čo do položky č. 252 nevyvrátila, čo bolo vzhľadom na potrebu odborného posúdenia spornej otázky žiadúce), výška SSU predstavuje násobok 570 bodov a výšky 19,08 eur ustanovenej na rok 2018 opatrením Ministerstva zdravotníctva SR č. S05091-2018-OL a ide tak (po zaokrúhlení) o sumu 10.876,- eur. Pokiaľ potom žalobkyňa žiadala priznať SSU vo výške 11.549,- eur, v časti o zaplatenie 673,- eur, súd žalobu vyhodnotil ako nedôvodnú. Súd prvej inštancie ako nedôvodne posúdil uplatňované nároky v rozsudku v sume 2,- eurá, 120,- eur a 673,- eur, čo spolu predstavovalo 795,- eur. Dôvodne uplatňované nároky potom predstavovali 30.865,- eur (31.660,- eur mínus 795,- eur), ktoré zahŕňajú aj škodu spočívajúcu v nákladoch, ktoré žalobkyňa preukázateľne vynaložila z titulu úhrady lekárskeho posudku, ktorú časť škody žalovaná ani v spore nenamietala. Ďalej súd prvej inštancie priznal aj úroky z omeškania vo výške 5 % ročne počítané od 07.04.2023, nakoľko podľa jeho názoru bola žalovaná od uvedeného času v omeškaní.

1.6

Súd prvej inštancie v uvedenom rozsahu zotrval na svojich skutkových a právnych záveroch z prvého rozhodnutia č. k. DK-6C/11/2021-163 zo dňa 22.06.2023. Po zrušení výroku II a III. rozsudku súdu prvej

inštancie uvedeného v predchádzajúcej vete uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/155/2023 zo dňa 26.03.2024, súd prvej inštancie po doplnení dokazovania dospel k nasledujúcim skutkovým a právnym záverom.

1.7

Súd prvej inštancie sa zaoberal spoluzodpovednosťou žalobkyne, pričom dospel k záveru, že táto je rozsahu 20%, keď okolnosti uvedené v odsekoch 71, 72 a 74 odôvodnenia korigoval v tom smere, že kým v súdnych rozhodnutiach, na ktoré súd v daných súvislostiach poukazoval, išlo o spoluzodpovednosť medzi plnoletými osobami. V prejednávanej veci ide o spoluzodpovednosť na jednej strane 26 ročného dospelého muža, vodiča s oprávnením viesť motorové vozidlo (štvorkolku) a na druhej strane nepľnoletej osoby, mladšej ako 17 rokov, spolujazdkyne, bez oprávnenia viesť motorové vozidlo. Zodpovednosť tak mala byť výrazne vyššia u G. D., ktorý mal (ako osoba takmer o 10 rokov staršia od žalobkyne a tým skúsenejšia) vyhodnotiť, či umožní žalobkyni v podnapitom stave, bez prilby, počas noci, bez osvetlenia a na trávinatej ploche odvieť sa na štvorkolke spolu s ním. Rozsah zodpovednosti u G. D. tak vymedzil na 80%.

1.8

Súd prvej inštancie posúdil ako dôvodnú obranu žalovanej, že táto neplnila žalobkyni ňou uplatnené nároky z dôvodu, že nedisponuje dokladom o priznaní viny, ani právoplatným rozhodnutím o zavinení, či spoluzavinení danej dopravnej nehody G. D., jej poisťencom, pričom tento dôvod neplnenia uviedla v správach na č.l. 6 až 8 spisu. Šetrenie poisťnej udalosti mohla žalovaná, podľa názoru súdu, skončiť až po preukázaní, že škoda na zdraví, ktorú utrpela žalobkyňa bola spôsobená poisťencom žalovanej, t.j. až po právoplatnom odsúdení G. D. (po uznaní za vinného z daného skutku). Nakoľko súdne rozhodnutie, ktorým bol G. D. právoplatne uznaný za vinného zo spáchania predmetného skutku nadobudlo právoplatnosť dňa 15.07.2021, súd skúmal, kedy žalobkyňa túto skutočnosť (ak jej bola známa skôr ako tunajšiemu civilnému súdu) oznámila, prípadne aj preukázala žalovanej. Právny zástupca žalobkyne na pojednávaní uviedol, že rozsudok zo dňa 15.07.2021 bol doručený ich kancelárii dňa 30.07.2021, a to spolu s doložkou o autorizácii. Následne však ani len netvrdil, že by ho žalobkyňa zaslala žalovanej, či inak ju o tomto rozsudku informovala a kedy. Uviedol len všeobecné tvrdenie, že žalovaná o trestnom konaní vedela, rovnako tak o jeho výsledku. Neuviedol však, kedy túto vedomosť získala. Ak by tomu tak bolo, súd by mohol ustáliť omeškanie po tomto termíne/udalosti. Keďže sa tak nestalo, súd pri rozhodovaní o priznaní úroku z omeškania mohol vychádzať opätovne len z výsledkov doterajšieho dokazovania, z ktorých vyplýva, že o odsúdení G. D. sa žalovaná dozvedela najskôr v deň, kedy jej bol doručený posledný rozsudok v danej trestnej veci, a to rozsudok KS v Žiline 1To/82/2022-865 zo dňa 10.01.2023. Tento rozsudok bol žalovanej doručený súdom dňa 22.03.2023 (č.l. 117 a 122 spisu). Prvý deň omeškania na strane žalovanej tak bol 07.04.2023, pretože do 06.04.2023 žalovanej plynula 15-dňová lehota uvedená v § 11 ods. 7 zákona č. 381/2021 Z. z. Vzhľadom na uvedené súd rozhodol o priznaní 5 % úroku z omeškania ročne zo sumy istiny od 07.04.2023 do zaplatenia. Dospel k záveru, že nárok, ktorý žalobkyni celkovo prináleží v sume 24.788,- eur, súd ustálil nasledovne: počet bodov za bolestné a SSU uplatnených žalobkyňou predstavuje 1615 (835 + 210 + 570), čo pri hodnote jedného bodu (19,08 eur) predstavuje sumu 30.814,20 eur, po zaokrúhlení podľa § 5 ods. 2 č. 437/2004 Z. z. sumu 30.815,- eur. K tejto sume súd pripočítal sumu 120,- eur, ktorú si žalobkyňa uplatnila titulom cestovných nákladov vynaložených na cesty do Univerzitnej nemocnice v Martine, ktorých zoznam predložila na prvom pojednávaní. Žalovaná tento nárok totiž rozporovala až v záverečnej reči na prvom pojednávaní, čo treba považovať za neskoro uplatnený prostriedok procesnej obrany (posledná veta odseku 13 odôvodnenia uznesenia KS v Žiline sp. zn. 9Co/155/2023). Ďalej súd k sume 30.815,- eur a 120,- eur pripočítal poplatok za lekársky posudok v sume 50,- eur zaplatený L. P. L. dňa 22.11.2019 (č. l. 12 p.v. spisu), ktorý nárok žalobkyňa preukázala a žalovaná nerozporovala. Všetky tri uvedené sumy spolu predstavujú 30.985,- eur a po odpočítaní 20% spoluúčasti (6.197,- eur) ide o sumu 24.788,- eur. Nakoľko Krajský súd v Žiline ponechal nedotknutý výrok prvostupňového v poradí prvého rozsudku o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyni sumu 15.432,50 eur, je tak na mieste žalovanú zaviazat' na rozdiel medzi sumou 24.788,- eur a 15.432,50 eur, čo predstavuje 9.355,50 eur.

1.9

Súd prvej inštancie zamietol sumu 673,- eur ako rozdiel sumy 10.876,- eur a sumy 11.549,- eur, pričom vychádzal z hodnoty bodu za rok 2018 (19,08 eur x 570 bodov). Zároveň súd zamietol žalobu aj v časti 2,- eurá, pokiaľ ide o nárok na náhradu škody za bolestné uplatnený v sume 15.934,- eur za 835 bodov (x 19,08 eur), a to z dôvodu, že žalobkyňa aj po prvom rozsudku okresného súdu a uznesení odvolacieho súdu zotrvala na takejto náhrade, hoci súčin počtu bodov 835 a výšky jedného bodu 19,08 eur predstavuje 15.931,80 eur a po zákonom zaokrúhlení (podľa § 5 ods. 2 č. 437/2004 Z. z.) ide o sumu 15.932,- eur.

1.10

Nestotožnil sa s právnym názorom, podľa ktorého premlčacie doby neplynuli len v COVID zákonom uvedenej ochrannnej dobe a teda k premlčaniu práva sa navyše nepripočítavajú žiadne ďalšie dni a nedochádza k prenášaniam ochrannnej doby na ďalšie obdobia. Za použitia účelového a systematického výkladu ustanovení zákona č. 62/2020 Z.z. dospel k záveru, a to, že je na mieste jednotlivé premlčacie lehoty tzv. predĺžiť, pretože zmyslom právnej úpravy počas pandémie COVID-19 bolo akési zmrazenie, resp. zastavenie procesných a hmotnoprávných lehôt po dobu, kým nedôjde k obnoveniu bežného života. Po dobu tohto „zmrazenia“ nemohli právne subjekty, až na malé výnimky, robiť právne úkony, teda „prišli“ o časť premlčacej doby, ktorá sa im podľa názoru súdu mala touto právnou úpravou „doplniť“. Takýmto spôsobom bola zabezpečená rovnosť subjektov pred zákonom v tom zmysle, že každý z nich bude mať rovnakú lehotu na uplatnenie, resp. bránenie práva. O tom svedčí aj text ustanovenia § 1, resp. § 8 pod písm. b), ktorý dopadá na už skončené premlčacie lehoty, ktoré sa taktiež predĺžili. Vychádzajúc z tohto záveru, tak ako v prvotnom rozsudku ustálil začiatok behu premlčacej lehoty na deň 23.02.2019 (ako aj uviedla žalovaná na str. 4 svojho posledného vyjadrenia), na základe čoho táto lehota neuplynula 23.02.2021, ale jej koniec pripadol na 09.05.2021 (neplynula 35 dní od 27.03.2020 do 30.04.2020 a od 19.01.2021 do 28.02.2021).

1.11

O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP, pričom uviedol, že žalobkyňa sa domáhala zaplata sumy 36.851,37 eur. Žalobkyni súd priznal celkovo sumu 24.788,- eur a úroky z omeškania, ktoré ku dňu vyhlásenia rozsudku predstavujú 1.633,29 eur. So stavom ku dňu vyhlásenia rozsudku tak bola žalobkyni priznaná suma 26.421,29 eur. Celkový úspech žalobkyne v percentuálnom vyjadrení predstavuje 71,70% a celkový úspech žalovanej 28,30 %, na základe čoho vzniklo žalobkyni právo na náhradu trov konania ako v spore úspešnejšej strane v rozsahu 43,40% (ktorý zodpovedá jej tzv. čistému úspechu).

2.

Proti výroku II. a III. rozsudku prvoinštančného súdu podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa (ďalej aj len „odvolateľka 1“) z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti žiadala zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie, resp. žalobe vyhovieť. Proti výroku I. a III. podala odvolanie aj žalovaná (ďalej aj len „odvolateľ 2“) z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, ktorá žiadala žalobu zamietnuť a priznať náhradu trov konania.

2.1

Odvolateľka 1 namietala, že žalovaná mohla mať vedomosť o zodpovednosti svojho poisteného už momentom podania obžaloby, t. j. 03.03.2021, najneskôr však dňa 15.07.2021 rozhodnutím trestného súdu. Nesprávnosť záverov súdu prvej inštancie podľa odvolateľky 1 spočíva aj v tom, že ak by trestné konanie prebiehalo 15 rokov, napr. z dôvodu obštrukcií obžalovaného, žalobkyňa by nemala nárok na úroky z omeškania po celý čas, aj keď by bola vina škodcu preukázaná už v podanej obžalobe a sporné by bolo len posúdenie trestu. Vzhľadom na uvedené, žalobkyňa trvala na tom, že zodpovednosť škodcu bola preukázaná už v podanej obžalobe zo dňa 03.03.2021, resp. rozhodnutím Okresného súdu Dolný Kubín, sp. zn. 2T/17/2021 zo dňa 15.07.2021, ktorým bol G. D. uznaný vinným. Vyšetrovanie žalovanej malo skončiť 15 dní po jednom z uvedených dátumov a podľa toho sa mal stanoviť aj dátum, ku ktorému sa žalovaná dostala do omeškania s poskytnutím poistného plnenia. Poukázala na § 10 ods. 3 písm. b) zákona č. 381/2001 Z.z. podľa ktorého: „Poistený je povinný bez zbytočného odkladu poisťovateľovi písomne oznámiť, že v súvislosti so škodovou udalosťou sa začalo trestné stíhanie alebo konanie o priestupku a zabezpečiť, aby bol poisťovateľ informovaný o ich priebehu a výsledkoch“. Poukázala na to, že žalobkyňa žalovanú preukázateľným spôsobom o vedení trestného konania informovala, a to už v rámci predžalobnej komunikácie dňa 02.12.2019. Skutočnosť, že sa žalovaná ďalej o okolnostiach, z ktorých pre ňu môže v budúcnosti vyplývať povinnosť plniť nezaujímal, nemôže byť na ťarchu žalobkyni. Ďalej vo vzťahu k rozhodnutiu o náhrade trov konania namietala, že zo zásady pomeru úspechu a neúspechu existujú výnimky, a to v prípade, ak rozhodnutie o nároku záviselo od úvahy súdu, resp. od posúdenia veci súdnym znalcom. Kombináciou ust. § 255 ods. 1 ust. čl. IV ods. 1 a 2 CSP je nevyhnutné dospieť k záveru, že v prípadoch, kedy nie je možné od strany sporu spravodlivo požadovať, aby poznala výšku svojho nároku pred začatím konania a kedy výška nároku závisí plne od úvahy súdu alebo znalca, je taký žalobca úspešný už vtedy, ak mu súd prizná jeho nárok čo dôvodu, bez ohľadu na jeho výšku. Konečná výška trov sa potom odvíja od výšky prisúdennej čiastky.

2.2

Podľa žalovanej súd prvej inštancie opätovne nesprávne právne posúdil námietku premlčania. Súd prvej inštancie len formálne a bez podrobnejšieho skúmania argumentácie žalovanej ohľadom plynutia/

neplnuta lehôt v čase pandémie COVID-u a bez bližšieho skúmania súdnych rozhodnutí, na ktoré poukázala žalovaná vo svojom vyjadrení zo dňa 12.07.2024 uzavrel, že námietka premlčania je neopodstatnená a že sa nestotožňuje s právnym názorom žalovanej. Podľa právneho názoru žalovanej je prezentovaný právny názor súdu prvej inštancie nesprávny a nezákonný z dôvodu, že nerozlišuje plynutie hmotnoprávných a procesnoprávných lehôt, na základe čoho nesprávne právne posúdil námietku premlčania. Pritom rozlišovanie plynutia hmotnoprávných a procesnoprávných lehôt je východiskové aj z hľadiska právnej úpravy COVID zákona. Podľa žalovaného Krajský súd v Banskej Bystrici vo svojom rozsudku sp. zn. 17CoCsp/44/2023 zo dňa 24.01.2024 pomerne vyčerpávajúcim spôsobom rieši problém plynutia / neplnuta lehôt v čase pandémie COVID-u, vrátane množstva odkazov na ďalšie súdne rozhodnutia vrátane rozhodnutí Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR, ktoré riešia vzniknutú situáciu, resp. je ich možné aplikovať na riešenie vzniknutej situácie a ktoré korelujú s právnym názorom žalovanej: rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17CoCsp/8/2022 z 24.08.2022, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoCsp/16/2022 zo 07.07.2022, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/220/2021 z 29.09.2021, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17CoCsp/8/2022 z 24.08.2022, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17CoCsp/41/2022 z 26.07.2023, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/220/2021 z 29.09.2021, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/10/2022 zo dňa 29.03.2022, rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17CoCsp/8/2022 zo dňa 24.08.2022, rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17CoCsp/32/2022 zo dňa 30.11.2022, rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoCsp/16/2022 zo dňa 07.07.2022, rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoCsp/19/2022, rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Cob/12/2023, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/197/2020 z 25.03.2021, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/319/2021 z 30.11.2021, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/226/2020 z 25.11.2020, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/189/2022 z 28.03.2023, nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 289/2021 zo 17.08.2021, nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 51/2023 z 20.04.2023, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/97/2022 z 30.03.2023. Podľa právneho názoru žalovanej na beh hmotnoprávnej premlčacej doby sa COVID zákon aplikuje len v prípade, ak koniec premlčacej doby pripadne do jedného z rozhodujúcich období podľa § 1 písm. a) od 27.03.2020 do 30.04.2020 alebo podľa § 8 písm. a) od 19.01.2021 do 28.02.2021 COVID zákona, pretože len takýto výklad zodpovedá cieľu a zmyslu COVID zákona opakovane vyjadreného v dôvodovej správe. Žalovaná mala za to, že premlčacia doba žalobkyne uplynula dňom 01.03.2021 a žalobkyňa podala žalobu na súd dňa 21.04.2021, neuplatnila si svoj nárok na bolestné včas a súd prvého stupňa mal prihliadnuť na námietku premlčania žalovanej a žalobu žalobkyne v časti nároku na bolestné mal zamietnuť z dôvodu premlčania.

2.2.1

Žalovaná vyjadrila názor, že v tomto konkrétnom prípade existujú také závažné okolnosti na strane žalobkyne, že súd prvej inštancie, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, mal rozhodnúť o spoluzavinení žalobkyne vo väčšom rozsahu ako 20 %, a teda mal rozhodnúť o spoluzavinení žalobkyne v rozsahu 30 %, a to s poukazom na skutočnosti, že vzniku dopravnej nehody predchádzala dobrovoľná konzumácia alkoholu zo strany žalobkyne spolu aj s jej otcom, s jej sestrou a ďalšími zúčastnenými osobami v takom množstve, že viac ako 2 hodiny po dopravnej nehode jej bola nameraná prítomnosť etanolu v krvi vo výške 1,95 g/kg (promile), žalobkyňa bola v čase vzniku dopravnej nehody pod vplyvom alkoholu, žalobkyňa dobrovoľne pristúpila do vozidla k osobe (p. G. D.), ktorá bola taktiež pod vplyvom alkoholu, žalobkyňa počas jazdy na vozidle nemala nasadenú ochrannú prilbu, pričom táto povinnosť jej vyplýva priamo z ust. § 5 ods. 1 zák. č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoCP“), žalobkyňa porušila právnu povinnosť zakotvenú v § 5 ods. 1 ZoCP, porušila aj všeobecnú prevenčnú povinnosť podľa § 415 OZ a preto je povinná znášať škodu pomerne podľa miery svojho zavinenia v súlade s ust. § 441 OZ, napriek veku žalobkyne, keď v čase vzniku dopravnej nehody dňa 22.04.2018 mala len 16 rokov (presne: 16 rokov, 7 mesiacov, 3 týždne, 1 deň), je podľa názoru žalovanej možné predpokladať, že u nej boli dostatočne, primerane vyvinuté rozumové a vôľové schopnosti na to, aby vedela ovládnuť svoje konanie a aby vedela posúdiť následky svojho konania a to už počnúc pitím alkoholu až po jazdu na motorovom vozidle bez prilby a s vodičom pod vplyvom alkoholu.

2.2.2

Žalobkyňa záverom namietala nárok na priznané cestovné náklady v sume 120,- eur. Tieto podľa žalovanej žalobkyňa preukázala len fotokópiou Listu spoločnosti ARBITRA, s.r.o. zo dňa 02.12.2019 - Uplatnenie nároku škody na zdraví, z ktorého vyplýva, že cestovné náklady na odborné vyšetrenia určila žalobkyňa výpočtom $1548 \text{ km} \times 1,36 \text{ €} \times 5,7/10 = 120,00 \text{ €}$. Žalobkyňa predložila vyššie

uvedené dôkazy až tzv. krátkou cestou na pojednávaní dňa 25.05.2023. Žalobkyňa nepreukázala v súvislosti s uplatneným nárokom účel predmetných ciest. Bez preukázaniu účelu cesty nárok na náhradu cestovných nákladov žalobkyni nie je možné priznať, pretože žalobkyňa nepreukázala príčinnú súvislosť medzi vykonanými cestami a dopravnou nehodou, pri ktorej jej vznikla škoda na zdraví. Navyše, prílohou Listu spoločnosti ARBITRA, s.r.o. zo dňa 02.12.2019 - Uplatnenie nároku škody na zdraví bola len fotokópia rukou spísaného zoznamu ciest, pričom priamo z tejto prílohy vyplýva, že nakoniec sa ani nejednalo o cesty samotnej žalobkyne na zdravotné vyšetrenia, ale jednalo sa o niekoho cesty na návštevy žalobkyne a dňa 22.04.2018 sa jednalo o prevoz sanitkou (RZP) žalobkyne do nemocnice (ARO Dolný Kubín) a jej následný transport do UN Martin a dňa 12.05.2018 bola žalobkyňa prepustená z nemocnice a teda určite necestovala z Dolného Kubína do Martina. Záverom žalovaná namietala priznané úroky z omeškania. Podľa žalovanej súd prvej inštancie síce na jednej strane správne rozhodol o momente, kedy sa žalovaná dozvedela o odsúdení p. G. D., k čomu došlo najskôr v deň, kedy jej bol doručený posledný rozsudok v danej trestnej veci, a to rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1To/82/2022 zo dňa 10.01.2023, pričom predmetný rozsudok bol žalovanej doručený súdom dňa 22.03.2023, ale na druhej strane nesprávne rozhodol o prvom dni omeškania žalovanej. Ak súd prvej inštancie určil prvý deň omeškania žalovanej na deň 22.03.2023, tak od tohto dňa začala žalovanej v zmysle § 11 ods. 6 z. č. 381/2001 Z. z. plynúť najprv trojmesačná lehota, na ktorú následne nadväzuje ešte plynutie pätnásťdňovej lehoty podľa § 11 ods. 7 zák. č. 381/2001 Z. z., takže prvý deň omeškania na strane žalovanej bol deň 08.07.2023.

3.

Žalovaná v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedla, že odvolanie považuje za nedôvodné. Žalovaná predpokladá, že žalobkyni, minimálne jej právnenému zástupcovi, je zrejmý význam prezumpcie neviny, ktorá patrí medzi základné zásady trestného konania uplatňované v Slovenskej republike (§ 4 ods. 2 zák. č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok). V duchu tejto zásady postupovala aj žalovaná a v danej veci žiadala od žalobkyne predložiť právoplatný rozsudok trestného súdu o vine jej poisteného G. D.. V mailovej komunikácii žalovaná informovala žalobkyňu, že nemôže ukončiť prešetrovanie poistnej udalosti bez preukázania zodpovednosti konkrétnej osoby za vzniknutú škodu, pričom táto zodpovednosť bude nespochybniteľne preukázaná alebo vyvrátená až právoplatným a vykonateľným rozhodnutím v trestnej veci. Žalovanú o vzniku škodovej udalosti a trestnom konaní neinformoval ani samotný poistený G. D.. Žalovaná sa o vine jej poisteného G. D. dozvedela až na základe doručenia právoplatného rozsudku trestného súdu prostredníctvom súdu prvej inštancie v tomto konaní a to dňa 22.03.2023. Žalovaná sa ďalej v zásade stotožnila aj s rozhodnutím súdu prvej inštancie o trovách konania postupom podľa § 255 ods. 2 CSP, pretože v predmetnej veci rozhodnutie súdu nezáviselo len od voľnej úvahy súdu, a to najmä v prípade zamietnutie žaloby žalobkyne v časti o zaplatenie 2,00 Eur pre nesprávny výpočet výšky náhrady, ďalej v časti o zaplatenie 673,00 Eur pre nesprávne určenie výšky bodu pri výpočte SSU.

3.1

Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej uviedla, že podľa nárok premlčaný nie je. Podľa žalobkyne sa tento mohol začať premlčovať, až uznaním viny škodcu. Poukázala na samotnú obranu žalovanej v liste zo dňa 09.06.2020, v ktorom tvrdila, že je potrebné, aby jej bolo doručené rozhodnutie o vine poisteného.

4.

Žalobkyňa v písomnej odvolacej replike k vyjadreniu žalovanej zotrvala na doterajších vyjadreniach.

4.1

Žalovaná v písomnej odvolacej replike k vyjadreniu žalobkyne namietala správnosť skutočností uvádzaných žalobkyňou. Mala za to, že vec posudzovala a vybavovala profesionálne a správne.

5.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku) (ďalej len „CSP“), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané oprávnenými subjektmi (§ 359 CSP), t.j. žalobkyňou a žalovanou, v neprospech ktorých bolo rozhodnuté, keďže súd prvej inštancie žalobe čiastočne vyhovel a čiastočne ju zamietol, včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa ustanovenia § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania postupom podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP v časti o zaplatenie sumy 9.259,50 eur spolu s príslušenstvom ako vecne správny potvrdil a vo zvyšnej časti

zmenil podľa § 388 CSP tak, že uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni 5% úroky z omeškania ročne počítané zo sumy 24.692 eur od 6.7.2023 do zaplatenia a vo zvyšku žalobu zamietol.

6.

Vo všeobecnosti odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že v zmysle ustanovenia § 380 CSP je viazaný odvolacími dôvodmi (odsek 1) s výnimkou väd týkajúcich sa podmienok konania, na ktoré je povinný prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (odsek 2). Z toho vyplýva, že na iné pochybenia súdu prvej inštancie mimo tých, ktoré namietol odvolateľ v odvolacej lehote, ktoré by inak mohli byť odvolacím dôvodom v zmysle ustanovenia § 365 CSP, prihliadať nemôže, aj keď by takéto pochybenia zistil. Odvolací súd konštatuje, že nevhliadol žiaden nedostatok naplnenia podmienok konania.

7.

Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku, prislúchajúceho obsahu spisového materiálu a vyhodnotením toho, čo uviedol v rámci odvolacieho konania odvolateľ – žalovaný konštatuje, že súd prvej inštancie vo veci samej v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre právne posúdenie veci a po vykonaní dokazovania v potrebnom rozsahu dospel k správnym skutkovým a právnym záverom čo do uplatnenej sumy 9.259,50 eur. V tomto smere sa odvolací súd stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (ust. § 387 ods. 2 CSP). Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia preto nemožno považovať za rozporné s požiadavkou vyplývajúcou z práva na spravodlivý proces, keďže je z neho zreteľné, z akého skutkového stavu súd prvej inštancie pri rozhodovaní vychádzal, o aké ustanovenia právnych predpisov sa jeho rozhodnutie opieralo a ako boli tieto relevantné ustanovenia ním interpretované. Pokiaľ ide o námietku nesprávneho právneho posúdenia veci, odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, keď na zistený skutkový stav súd neaplikoval príslušnú právnu normu (úplne ju opomenul aplikovať), alebo aplikoval nesprávnu právnu normu, alebo obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval, alebo správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval. V prejednávanej veci má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka, tieto správne vyložil v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou, a preto odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu vo vyššie uvedenej časti odchýliť a nemôže dať za pravdu odvolateľovi, ktorý v odvolaní neuviedol také právne relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé privediť zmenu napadnutého rozhodnutia v časti o zaplatenie sumy 9.259,50 eur. Odvolací súd pritom konštatuje, že iba samotná nespokojnosť sporovej strany (v tomto prípade žalobcu) s právnym názorom vysloveným súdom nezakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, pretože z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že žalovaným uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP nie je daný.

8.

K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že vada predpokladaná v § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) je vadou skutkovou. Rozhodnutie trpí skutkovými vadami, ak bol nesprávne vytvorený jeho skutkový základ (skutkové zistenia). Nesprávnosť skutkových zistení pri tomto odvolacom dôvode je spôsobená nesprávnym postupom súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania, keď buď súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývali, alebo prípadne neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vplynula, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, v hodnotení dôkazov nie je logický rozpor, a aj z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event.

vierohodnosti výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Odvolací súd vzhľadom na uvedené konštatuje, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie nevyhnutné pre právne posúdenie predmetnej sporovej veci a meritórne rozhodnutie súdu. Z uvedeného vychádzal aj odvolací súd v zmysle ust. § 383 CSP, majúc za to, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má všetky atribúty vyžadované ust. § 220 ods. 2 CSP a nemožno súdu prvej inštancie v tomto smere nič vyčítať. Odvolací súd v tejto súvislosti tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Žalobcom uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP preto nie je daný.

9.

Odvolací súd sa stotožnil s odvolaním žalovanej len v časti, v ktorej žalovaná namietala, že súd prvej inštancie priznal ako základ aj sumu 120,- eur ako náklady na cestovné. Odvolací súd síce konštatoval v zrušujúcom rozhodnutí, že námietky uplatnené žalovaným boli vznesené neskoro. Uvedené však platilo pre prvé rozhodnutie súdu prvej inštancie vo veci samej. Ďalej odvolací súd uviedol, že úlohou súdu prvej inštancie bude nanovo posúdiť sumu 120,- eur tvorenú nákladmi žalobkyne. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie si nesprávne vysvetlil názor odvolacieho súdu a bez ďalšieho tieto náklady priznal. Odvolací súd sa v tomto prípade stotožňuje s argumentáciou žalovanej, že žalobkyňa nepreukázala v súvislosti s uplatneným nárokom účel predmetných ciest. Bez preukázaniu účelu cesty nárok na náhradu cestovných nákladov žalobkyne nie je možné priznať, pretože žalobkyňa nepreukázala príčinnú súvislosť medzi vykonanými cestami a dopravnou nehodou, pri ktorej jej vznikla škoda na zdraví. Zároveň z predmetného zoznamu ciest nevyplýva akým, príp. koho motorovým vozidlom, s akou spotrebou pohonných hmôt žalobkyňa absolvovala uvedené cesty. Z predmetného zoznamu ciest nie je možné verifikovať ani žalobkyňou uvádzanú prejdenú vzdialenosť v km. S ohľadom na uvedené sa odvolací súd v tejto časti odvolania žalovanej s jeho obsahom stotožnil a napadnutý rozsudok v tejto časti zmenil tak, že nárok žalobkyne zamietol.

9.1

Konkrétne k odvolacím námietkam žalovanej a na doplnenie a potvrdenie vecnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie v časti o zaplatenie sumy 9.259,50 eur odvolací súd uvádza nasledovné: Námietky žalovanej o nesprávnych skutkových zisteniach a právnom posúdení premlčania neboli dôvodné. Odvolací súd sa plne stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že za použitia účelového a systematického výkladu zákona č. 62/2020 Z.z. možno dospieť k jedinému záveru, a to, že je na mieste jednotlivé premlčacie lehoty tzv. predĺžiť, pretože zmyslom právnej úpravy počas pandémie COVID-19 bolo akési zmrazenie, resp. zastavenie procesných a hmotnoprávných lehôt po dobu, kým nedôjde k obnoveniu bežného života. Po dobu tohto „zmrazenia“ nemohli právne subjekty, až na malé výnimky, robiť právne úkony, teda „prišli“ o časť premlčacej doby, ktorá sa im podľa názoru súdu mala touto právnou úpravou „doplniť“. Takýmto spôsobom bola zabezpečená rovnosť subjektov pred zákonom v tom zmysle, že každý z nich bude mať rovnakú lehotu na uplatnenie, resp. bránenie práva. O tom svedčí aj text ustanovenia § 1, resp. § 8 pod písm. b), ktorý dopadá na už skončené premlčacie lehoty, ktoré sa taktiež predĺžili. Správne súd prvej inštancie uzavrel, že začiatok behu premlčacej lehoty pripadol na deň 23.02.2019 (ako aj uviedla žalovaná na str. 4 svojho posledného vyjadrenia), na základe čoho táto lehota neuplynula 23.02.2021, ale jej koniec pripadol na 09.05.2021 (neuplynula 35 dní od 27.03.2020 do 30.04.2020 a 41 dní od 19.01.2021 do 28.02.2021, spolu teda 76 dní), a teda neuplynula pred 09.05.2021. Správne súd prvej inštancie poukázal na znenie § 1 písm. a), b) zákona č. 62/2020 Z.z. lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo zániku práva, v čase odo dňa účinnosti tohto zákona (27.03.2020) do 30.04.2020 neuplynú a tie, ktoré uplynuli po 12.03.2020 do dňa účinnosti tohto zákona sa neskončia skôr ako za 30 dní po nadobudnutí účinnosti tohto zákona (27.03.2020) Podľa § 8 písm. a), b) zákona č. 62/2020 Z. z., lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo k zániku práva, v čase odo dňa účinnosti tohto zákona (19.01.2021) do 28.02.2021 neuplynú a tie, ktoré uplynuli po 31.12.2020 do dňa účinnosti tohto zákona sa neskončia skôr ako za 30 dní po nadobudnutí účinnosti tohto zákona (19.01.2021).

9.1.1

Odvolací súd má za to, že názor žalovanej o tom, že premlčacia lehota sa nemôže predlžovať a vzťahuje sa len na prípady, v ktorých uplynula počas rozhodných období uvedených v zákone č. 62/2020 Z.z. sa

nemôže presadiť. Zákon č. 62/2020 Z.z. vo svojich ustanoveniach jednoznačne ustanovil, že premlčacia lehota v rozhodných obdobiach (35 dní od 27.03.2020 do 30.04.2020 a 41 dní od 19.01.2021 do 28.02.2021, spolu teda 76 dní) neplynie, a teda o uvedený čas sa predlžuje premlčacia doba každej osobe, ktorej sa uvedená okolnosť dotkla. Ak žalovaná poukazovala na dôvodovú správu k zákonu č. 62/2020 Z.z., resp. 9/2021 Z.z., tak odvolací súd konštatuje, že závery tvrdené žalovanou z uvedených dôvodových správ nevyplývajú. Z dôvodovej správy k zákonu č. 9/2021 Z.z. jednoznačne plynie, že: „Navrhované opatrenie má za cieľ v písmene a) dočasne zabezpečiť to, že premlčacie a prekluzívne lehoty nebudú do konca apríla 2020 plynúť a v písmene b) navrátiť premlčacie a prekluzívne lehoty, ktoré uplynuli v čase od 12. marca 2020 do dňa účinnosti predkladaného zákona, t.j. v čase od vyhlásenia mimoriadnej situácie na území Slovenskej republiky podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 42/1994 Z. z. o civilnej ochrane obyvateľstva v znení neskorších predpisov. Predkladateľ má za to, že toto opatrenie môže prispieť k tomu, aby občania a podnikatelia nemuseli nevyhnutne vykonávať úkony potrebné pre uplatňovanie ich práv v súkromnoprávných vzťahoch v čase pandémie bez obavy, že by prišli o svoje práva v dôsledku premlčania alebo preklúzie. Navrhované ustanovenie je zamerané na súkromnoprávne vzťahy, t.j. právne vzťahy vznikajúce podľa predpisov súkromného práva najmä Občianskeho zákonníka a Obchodného zákonníka“ Z dôvodovej správy k zákonu č. 9/2021 Z.z. jednoznačne plynie, že: „K § 8 a 9: Navrhované opatrenie má za cieľ v písmene a) dočasne zabezpečiť to, že premlčacie a prekluzívne lehoty nebudú do konca februára 2021 plynúť a v písmene b) navrátiť premlčacie a prekluzívne lehoty, ktoré uplynuli v čase od 1. januára 2021 do dňa účinnosti predkladaného zákona, t.j. v čase od ostatného vyhlásenia zákazu pohybu na území Slovenskej republiky podľa uznesenia vlády č. 808 z 31. decembra 2020. Predkladateľ má za to, že toto opatrenie môže prispieť k tomu, aby občania a podnikatelia nemuseli nevyhnutne vykonávať úkony potrebné pre uplatňovanie ich práv v súkromnoprávných vzťahoch v čase pandémie bez obavy, že by prišli o svoje práva v dôsledku premlčania alebo preklúzie. Navrhované ustanovenie je zamerané na súkromnoprávne vzťahy, t.j. právne vzťahy vznikajúce podľa predpisov súkromného práva najmä Občianskeho zákonníka a Obchodného zákonníka. Obe dôvodové správy jednoznačne hovoria o neplynutí lehôt, a teda úmyslom zákonodarcu bolo zabezpečiť krátkodobé neplynutie lehôt. Po uplynutí rozhodných časov (35 dní od 27.03.2020 do 30.04.2020 a 41 dní od 19.01.2021 do 28.02.2021, spolu teda 76 dní), lehoty opätovne plynuli, a teda 76 dní bolo potrebné pripočítať k plynutiu lehoty žalobkyne na podanie žaloby tak, ako to správne vyhodnotil súd prvej inštancie. Odvolací súd konštatuje, že výklad právnych predpisov musí byť ústavne konformný, pričom musí zohľadňovať aj kontext spoločenskej situácie, za ktorej boli právne predpisy prijaté. Ústavne konformných výkladom je, že premlčacia lehota, ktorá neplynula zo zákonom stanovených dôvodov pokračovala v plynutí po uplynutí rozhodného času (35 dní od 27.03.2020 do 30.04.2020 a 41 dní od 19.01.2021 do 28.02.2021, spolu teda 76 dní, ďalej aj len „rozhodné obdobie“) a teda sa predĺžila, tak ako v tomto prípade. Odvolací súd k označeným rozhodnutiam odvolacích súdov uvádza, že ich právnymi závermi nie je viazaný, pričom na vec má odlišný právny názor (viď vyššie). Vo vzťahu k označeným rozhodnutiam Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 7Cdo/97/2022, sp.zn. 1Cdo/189/2022, sp.zn. 7Cdo/226/2020, sp.zn. 7Cdo/319/2021, sp.zn. 4Cdo/197/2020 odvolací súd konštatuje, že tieto rozhodnutia posudzovali plynutie dovolacej (procesnej lehoty a jej prerušenia) v rozhodnom období. Uvedené rozhodnutia sa vôbec nezaoberali plynutím lehoty (a jej prerušenia) v občianskoprávných vzťahoch, ale len na plynutie lehôt z procesného hľadiska. Napriek uvedenému nemožno z uvedených rozhodnutí prijať výklad (tvrdený žalovaným), že neplynutie lehôt sa vzťahuje len na tie lehoty, ktoré uplynú v rozhodnom období. Vyššie uvedené závery rovnako platia pri nálezoč sp.zn. IV. ÚS 289/2021 zo 17.08.2021, sp.zn. I. ÚS 51/2023 z 20.04.2023, nakoľko z nich vôbec neplynú žalovaným tvrdené závery o obmedzení plynutia lehôt len pre lehoty, ktoré mali uplynúť v rozhodnom období.

9.2

Odvolací súd ďalej ako nedôvodné vyhodnotil aj odvolacie námietky žalovanej smerujúce proti záveru súdu o spoluzodpovednosti žalobkyne v rozsahu 20%. Odvolací súd sa plne stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že v prejednávanej veci ide o spoluzodpovednosť na jednej strane 26 ročného dospelého muža, vodiča s oprávnením viesť motorové vozidlo (štorkolku) a na druhej strane nepnoletej osoby, mladšej ako 17 rokov, spolujazdkyne, bez oprávnenia viesť motorové vozidlo. Zodpovednosť tak mala byť výrazne vyššia u G. D., ktorý mal (ako osoba takmer o 10 rokov staršia od žalobkyne a tým skúsenejšia) vyhodnotiť, či umožní žalobkyni v podnapitom stave, bez prilby, počas noci, bez osvetlenia a na trávnej ploche odvieť sa na štvorkolke spolu s ním. Odvolací súd dopĺňa, že žalobkyňa bola osobou nepnoletou, čiže mladšou ako 18 rokov veku (16 rokov 7 mesiacov približne). Pri posudzovaní konania takejto osoby sa vždy vychádza v rámci práva, že takáto osoba ešte nie je plne právne spôsobilá a konanie takejto osoby je potrebné vyhodnocovať vždy individuálne. Rovnako tak tomu

býva aj v rámci trestného konania. Podľa názoru odvolacieho súdu nemožno dať na roveň konanie 26 ročného dospelého muža a osoby mladšej ako 17 rokov, a to v stave opitosti. Tu je zásadný rozdiel oproti situácii, ktorá bola posudzovaná v súdom prvej inštancie označených rozhodnutiach. V uvedených rozhodnutiach išlo o osoby plnoleté. Je všeobecne známe, že osoby vo veku 15 až 17 rokov často konajú impulzívne a nepremyslene, a to aj v triezvom stave. Zhodnotiť vek 16 rokov ako vek dostatočnej vyspelosti pre posúdenie všetkých následkov konania nebol správny. Odvolací súd konštatuje, že zlyhali prítomné osoby v tom, že vôbec umožnili žalobkyni požívať alkoholické nápoje a súčasne v takomto stave ísť na štvorkolku. Osoby vo veku pod 18 rokov často s cieľom zaujať spoločnosť vykonávajú pochabé a nepremyslené činy, s cieľom zdôrazniť svoju takmer dospelosť. Preto aj trestný zákon nahliada na uvedené osoby pri trestných činoch rozdielne od plnoletých páchatel'ov. Tu odvolací súd upriamuje pozornosť žalovaného na to, že plnoletá osoba ako vodič (s patričným oprávnením viesť motorové vozidlá) je primárne zodpovedná za vedenie motorového vozidla (štvorkolky), pričom jeho zodpovednosť musí byť vždy vyššia ako zodpovednosť neplnoletého spolujazdca, ktorý patričným oprávnením na vedenie motorového vozidla nedisponuje, a teda nevie presne vyhodnotiť schopnosti a možnosti vodiča pod vplyvom alkoholu. Odvolací súd súčasne dopĺňa, že až od najnovšej právnej úpravy majú aj spolujazdcovia štvorkoliek/motoriek zákaz požívať alkoholické nápoje. V čase nehody, takýto zákaz neexistoval. Bez ohľadu, že žalobkyňa chcela ísť na štvorkolke bolo na uvážení vodiča vozidla, či osobu tak výrazne pod vplyvom alkoholu na túto štvorkolku vezme, a to bez prilby. Odvolací súd ďalej zdôrazňuje, že je rozdiel aj v tom, že išlo o štvorkolku a nie bežné motorové vozidlo (s karosériou, bezpečnostnými nárazníkovými zónami, airbagmi, pásmi), ktoré je podstatne bezpečnejšie. Rovnako tak bolo potrebné vyhodnotiť aj čas jazdy, ku ktorej došlo o 00:10 (v noci), vyhodnotiť terén (trávna lúka), nedostatočné osvetlenie. Podľa názoru odvolacieho súdu nepoužitie prilby v tomto prípade nemožno klásť za vinu žalobkyni, ale vodičovi štvorkolky pre účely posúdenia spoluzodpovednosti pri náhrade vzniknutej škody. Vodič štvorkolky mal odmietnuť viezť žalobkyňu bez prilby a vo svojej podstate aj vzhľadom na stav jej opitosti a neplnoletosti, zvlášť ak s tým jej otec nesúhlasil. Skutočnosť, keď otcovi tretie osoby znemožnili, aby zabránil žalobkyni nasadnúť na štvorkolku, nemožno posúdiť, ako jeho zodpovednosť, alebo zodpovednosť žalobkyne, ale spoluzodpovednosť týchto osôb a zodpovednosť vodiča štvorkolky, nakoľko vo svojej podstate napomáhali trestnému činu vodiča štvorkolky, proti vôli zákonného zástupcu žalobkyne. Súčasne treba prihliadnuť aj na následky, ktoré žalobkyni vznikli. Klásť na roveň zodpovednosť plnoletého vodiča štvorkolky a 16 ročného dievčaťa v stave opitosti podľa názoru odvolacieho súdu nie je možné. Ak žalovaný tvrdil predpoklady o rozumovej vyspelosti žalobkyne v čase nehody, tak odvolací súd konštatuje, že uvedené je len v rovine dohadov, pričom mu odporuje samotné konanie žalobkyne, ktorá bola v čase nehody v stave opitosti a sadla si v noci za opitého šoféra, čo by bežný rozumne zmysľajúci človek štandardne neurobil. Tvrdenie žalovaného o vyspelosti žalobkyne by muselo byť v konaní preukázané znaleckým posudkom, nakoľko ide o odbornú otázku, na ktorú môže podať odpoveď len znalec z príslušnej oblasti. Takýto dôkaz však navrhnutý ani predložený žalovaným nebol. S ohľadom na uvedené skutočnosti má odvolací súd za to, že určená miera spoluúčasti žalobkyne v rozsahu 20% je plne dôvodná.

9.3

Odvolací súd konštatuje, že dôvodné je odvolanie žalobkyne ohľadne vzniku omeškania. Odvolací súd konštatuje, že žalovaný sa dostal do omeškania dávno pred podaním žaloby, a to momentom kedy mu uplynuli lehoty na vyšetrenie veci, keď si žalobkyňa prostredníctvom spoločnosti ARBITRA uplatnila u neho prvý krát nárok na náhradu škody listom zo dňa 02.12.2019. Po doručení listu mala žalovaná lehotu 3 mesiacov na prešetrenie veci podľa § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z., po ktorej uplynutí bola povinná plniť v lehote 15 dní podľa § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z. Zo žiadneho predpisu nevyplýva povinnosť žalobkyne a žalovanej čakať na odsudzujúci rozsudok trestného súdu. Odvolací súd konštatuje, že náhradu škody, ako bolo v tomto prípade možno vyplatiť (prípadne priznať aj v civilnom konaní) aj bez odcudzujúceho trestného rozsudku škodcu. Sporové strany v civilnom konaní (vrátane civilných súdov) často prerušujú svoje konanie z dôvodu hospodárnosti práve do skončenia trestného konania, aby sporovým stranám ušetrili náklady na súdny spor, keďže v trestnom konaní sa vykoná potrebné dokazovanie ex offo. Uvedený postup však nie je podmienkou pre priznanie nároku žalobkyne. Záver o zodpovednosti škodcu si mohol súd prvej inštancie urobiť na základe vlastného dokazovania aj sám. Odvolací súd sa stotožňuje s argumentáciou žalobkyne, že čakanie na výsledky trestného konania by mohlo viesť k situáciám ad absurdum, kedy by konanie bolo prerušené pre obštrukcie obžalovaného aj 15 rokov. Takýto výklad nie je prípustný. Žalovaná mala právo odmietnuť plniť na podklade žiadosti žalobkyne prostredníctvom spoločnosti ARBITRA, avšak potom sa vystavil riziku, že voči nej budú uplatňované úroky z omeškania, nakoľko plnenie poskytla oneskorene. Odvolací súd konštatuje, že omeškanie žalovanej nastalo po uplynutí zákonných lehôt podľa § 11 ods. 6 a 7 zákona č. 381/2001 Z.z.,

príčom ak bola doručená žiadosť dňa 20.05.2020, tak lehota troch mesiacov uplynula dňa 20.08.2020 a lehota na plnenie dňa 04.09.2020. Po tomto čase bola žalovaná v omeškanií. S ohľadom na uvedené odvolací súd zmenil napadnuté rozhodnutie v časti uplatnených úrokov z omeškania tak, že tieto priznal v uplatnenom časovom rozsahu zo sumy 24.692 eur (priznaná suma) od 21.04.2021 do 06.04.2023, t.j. z celkovej priznanej sumy od dátumu podania žaloby na súd do dátumu už priznaných úrokov súdom prvej inštancie, predchádzajúcim rozsudkom a napadnutým rozsudkom. S ohľadom na uvedené nedôvodné sú potom námietky žalovanej o neskoršom vzniku úrokov z omeškania až po uplynutí troch mesiacov + 15 dní od doručenia odsudzujúceho rozsudku G. D.. Odvolací súd dodáva, že nemožno tak zásadne a rozdielne posudzovať moment začatia plynutia premičacích lehôt a omeškania žalovanej s ohľadom na zistený skutkový stav, v ktorom bolo nesporné, že žalobkyňa si riadne uplatnila svoj nárok na náhradu škody u žalovanej, pričom táto neplnila z dôvodu, že G. D. nebol odsúdený. Ako bolo vyššie uvedené, takáto argumentácia žalovanej nemôže obstáť, nakoľko žiadny právny predpis neviaže plnenie škody na odsudzujúci rozsudok škodcu, ale na riadne uplatnenie (čo nastalo) a uplynutie zákonných lehôt podľa § 11 ods. 6 a 7 zákona č. 381/2001 Z.z., čo nastalo tiež.

9.4

Dôvodná bola potom žaloba v časti o zaplatenie sumy 24.692,- eur (tvorená už priznanou sumou prvým rozsudkom vo výške 15.432,50 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% od 07.04.2023 a sumou 9.259,50 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% od 07.04.2023 a spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% od 21.04.2021 do 06.04.2023 počítaným zo sumy 24.692,- eur. Suma 24.692,- eur bola vypočítaná ako 80% zo sumy 30.865,- eur tvoriacej základ priznaných nárokov, po odpočítaní sumy 2,- eur, 673,- eur a 120,- eur od uplatnenej sumy 31.660,- eur.

10.

Na základe vyššie uvedeného rozhodol odvolací súd tak, že rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP v časti o zaplatenie sumy 9.259,50 eur spolu s príslušenstvom ako vecne správny potvrdil a vo zvyšnej časti o zaplatenie sumy 6.373,54 eur s príslušenstvom zmenil podľa § 388 CSP tak, že uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyňi 5% úroky z omeškania ročne počítané zo sumy 24.692 eur od 21.04.2021 do 06.07.2023 a vo zvyšku žalobu zamietol.

11. Odvolací súd uvádza, že odvolanie sporových strán smerovalo aj proti náhrade trov konania. Žalobkyňa žiadala vychádzať z ustálenej súdnej praxe, kde sa hodnota priznaného nároku neposudzuje podľa pomeru úspechu a neúspechu, ale ako plný úspech. Žalovaná naopak pre prípad úspechu žiadala priznať trovy, resp. výrok o trovách pre prípad svojho neúspechu považovala za vecne správny.

11.1 Odvolací súd konštatuje, že námietky žalobkyne v časti trov konania boli z väčšej časti dôvodné. Je potrebné súhlasiť, že ustálená súdna prax výslovne rieši obdobné situácie tak, že v prípade, ak rozhodnutie súdu o výške plnenia záviselo od úvahy súdu, alebo od znaleckého posudku, tak v takomto prípade sa hľadí na priznanú sumu ako na plný úspech žalobcu. Odvolací súd uvádza, že žalobkyňa sa domáhala zaplatenia sumy 31.660,- eur, pričom v rozsahu sumy 30.865,- eur ako základu nároku bola úspešná. V tejto časti je potrebné počítať pomer úspechu a neúspechu, a teda žalobkyňa bola úspešná v rozsahu 97,49% po zaokrúhlení $(30865/31660 \times 100)$ a neúspešná v rozsahu 2,51%. Čistý úspech žalobkyne $97,49\% - 2,51\% = 94,98\%$. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 2, § 262 ods. 1 CSP, tak že ich náhradu priznal žalobkyňi v rozsahu 94,98%. Skutočnosť, že bola priznaná suma 24.692,- eur nemá z dôvodu posúdenia spoluzodpovednosti žalobkyne na základe posúdenia veci súdom na pomer úspechu a neúspechu vplyv resp. 24.692,- eur (ako 80% zo sumy 30.865,- eur) je v rovnakom percentuálnom pomere ako suma 25.328,- eur (80% zo sumy 31660,-eur). Odvolací súd poznamenáva však, že suma trov právneho zastúpenia za jednotlivé úkony bude počítaná zo sumy priznaného základu 24.692,- eur ako priznanej sumy.

11.2 S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd priznal žalobkyňi náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania voči žalovanej v rozsahu 94,98%. O výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku. Odvolací súd záverom poznamenáva, že v minulosti sa do výpočtu náhrady trov konania pri pomere úspechu a neúspechu vypočítavali aj úroky z omeškania. V súčasnosti sa od uvedenej praxe upustilo a pomer úspechu a neúspechu sa počíta len zo základu nároku.

12. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§419 CSP) .

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).